

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Júdásfáink

*Anyám, magának varrattam a héten blúzt,
hogy ne csak a házban, a fészerig vezető
úton járkáljon, ne csak a kertet lássa
júdásfáival.*

*Anyám, az arca rozsdás, mint egy bérbáz
kilincse, keze bővös, mint futó növények
árnyékában egy augusztusi délelőtt.*

*Ne gondoljon rám, az apjára se, akit harmincöt
éve temettek. Megállt a szíve. Tudja, ezért terem
minden évben egy újabb szőlőfürt a lugasban.*

*Ha gondolja, anyám, imádkozom magával,
csak hagyja el ezt a fém ízű házat. Gondozza
júdásfáit a kertben, segíték önnek, csinálhatjuk
együtt. Csak higgye el, ezeket
a fákat nem azért, nem azért ültettük, hogy
majd egyszer maga az egyiken.*

*Anyám, magának varrattam a héten blúzt,
hogy hátára simuljon, mint apja keze tenyerébe,
hogy ne csak a házban, jöjjön, járjuk be a várost,
keressünk eldugott kis utcákat, ahol apák fociznak
fiaikkal, és anyák tanítják lányaikat.*

*Vesse le régi köntösét, kifáradt már,
főzzön teát, kávét, mint régen, sminkelje ki magát.
Tudja, minden évben egyre jobb a bor, amit
a családi lugasban megtermett szőlőből préselünk,
és júdásfáink mind kiszáradtak.*

Ütközések (5)

* * *

*A lepkéknek fesztávjuk van,
nekünk csontjaink, így az átváltozásról
nem eshet szó. De mégis a hús,
abogy a másikba nyomódik,
megbúzza a csontokat.*

*Nincs fesztávunk, de így sem tudjuk
kikerülni egymást. A csont után
meg már a semmi van, az ágyunk
körül izzadt levegő, nedveink.
Porladás. A föld.*

* * *

*Meleg volt, a hiányainkkal
harcoltunk, bogy leküzdjük
egymásban a másikat.
Fehér falakról, fehér függönyökről
beszéltél aztán, én a csontváz hibáiról,
bogy lehetne szárnyunk. Nem színes,
nekünk nem, nekünk fehér. Mert az tiszta.*

*De nincs fesztávunk, történetünk
valabol véget ér. Beszínezzük egymást.
De nem leszünk lepkék, itt domborodik
már a föld minden úgy körül. A hús megtér
a porhoz. A hő elillan, a nedv meg elszivárog.*